

Włodzimierza Dolańskiego

Dzielnice: Śródmieście

Osiedla: Nowe Miasto

Atrybuty:

Rok utworzenia nazwy: 1986

Opis

Włodzimierz Dolański (1886-1973) - pedagog, tyfolog. Na świat przyszedł w Jassy (Rumunia), dokąd jego rodzice zbiegli po upadku powstania styczniowego. Dzieciństwo spędził w Bukareszcie. Jako dziesięcioletek na skutek eksplozji ładunku wybuchowego stracił wzrok a także prawą dłoń. We Lwowie ukończył szkołę dla niewidomych i podjął w niej pracę nauczycielską. Był wybitnie uzdolniony muzycznie - zasłynął w całej Europie koncertami fortepianowymi granymi tylko lewą ręką, szybko stał się stypendystą rumuńskiej królowej Carmen Sylvi. Niestety, przeforsowany bark odmówił posłuszeństwa i musiał porzucić dobrze zapowiadającą się karierę wirtuoza. Rozpoczął wówczas studia pedagogiczno-socjologiczne na miejscowym Uniwersytecie Jana Kazimierza a w 1923 roku założył tam Towarzystwo Opieki nad Niewidomymi Dziećmi i Młodzieżą. Rok później został wysłany do Paryża, gdzie na Sorbonie ukończył studia licencjackie z zakresu filozofii, psychologii oraz pedagogiki, specjalizując się w zakresie tyflopsychologii. Po powrocie do kraju wydawał pisane brajlem czasopismo "Pochodnia", w 1931 roku doktoryzował się pracą z psychologii eksperymentalnej na Uniwersytecie Warszawskim. W tym samym roku wyjechał do Nowego Jorku, gdzie na I Kongresie Niewidomych wygłosił pionierski w swej dziedzinie referat dotyczący przyborów szkolnych w nauczaniu dzieci niewidomych. W latach 1934-1960 był etatowym nauczycielem matematyki i muzyki w szkole dla niewidomych w Laskach, którą znacznie rozbudował i unowocześnił (m.in. doprowadził linię telefoniczną, zbudował baseny i drogę do przystanku autobusowego). Reprezentował niewidomych przy ONZ, był współautorem elementarza zatytułowanego "Równajmy wzrok". Zainicjował utworzenie w Warszawie centralnego ośrodka przygotowującego pomoce szkolne, powołał do życia czarnodrukowe czasopismo "Przyjaciel Niewidomych". Z jego inicjatywy w 1946 roku powstał pierwszy ogólnopolski związek zrzeszający niewidomych Polski Związek Pracowników Niewidomych Rzeczypospolitej Polskiej. Cztery lata później władze komunistyczne zmusiły go do ustąpienia z pełnionej funkcji prezesa tej organizacji, (zarzucając współpracę z "imperialistycznymi instytucjami") co jednak nie przeszkodziło mu w dalszej walce o uzyskanie dla niewidomych należnych im praw do pracy i godnego życia. W 1962 roku otrzymał specjalną emeryturę dla najwybitniejszego niewidomego na arenie międzynarodowej a siedem lat później na kongresie w Delhi honorowe, dożywotnie członkostwo w Światowej Radzie Pomocy Niewidomym. Opublikował m.in. "Nauka czytania i pisanie systemem Braille'a dla dorosłych niewidomych" oraz "Sprawa niewidomych na Zachodzie i u nas" a także prace przedstawiające sylwetki wybitnych niewidomych, takich jak Helena Keller czy Ludwik Vierne. Zmarł w Warszawie.

Spoczywa:

Cmentarz w Laskach.

Ulica jego imienia znajduje się niedaleko siedziby Polskiego Związku Niewidomych.

Ciekawostki

Stan obecny:

Data nadania nazwy: 1986.12.18
